

Крампети сологкі,
Складені у кунку,
Залітають в рота,
Вилітають з...

О, здоровки! На зв'язку твій улюблений ельф.
Ні, не Паросток, нахабна сосиско! Це ж я – Що-
кастик, ти що! Ну той, із пишними вусами, який
смажить крапети.

Так, знаю, ти думаєш: «Чом це він не римує
по-ельфійськи?». Що ж, насправді ми не
завжди римуємо. Зазвичай вда-
ємось до цього тільки щоб
полоскотати нерви Санті,

а немає нічого смішнішого, ніж бачити, як ба-
гровіє на лиці чоловік із голови до п'ят убраний
у червоне. Але тільки не кажи йому!

Моя роль на ППСР, тобто північнополюс-
ному Сніговому ранчо, полягає не тільки в тому,
щоб смажити крапети (і поїдати їх). Ні, ні, ні,
моя офіційна посада – Головний наглядач за го-
товністю крапетів. Тобто, красномовно кажу-
чи, я відповідальний за найважливішу частину
ельфійського Різдва...

КРАМПЕТИ!

А якщо уважно читатимеш далі, то дізнаєшся,
що ми, ельфи, просто **НЕТЯМИМОСЯ** від крап-
петів!

Робота не з простих, але якийсь ельф мусить
її робити!

О, пригадую рік, коли все мало не лягнуло
маслом донизу. І ось що трафилось:

Був останній день листопада, і Вінчик, на-
ша ельфійка-кондитерка, якраз вийняла з печі

останню партію теплесеньких різдвяних крампетів. Вона була запекла, та наша Вінчик, з косами кольору запеченого тіста, що скидались на дві плетенки. Через що її личко було немов затиснене між двома смачнучими булками!

— Ну все, я закінчила. Не з'їжте тільки все нараз. Побачимось наступного року! — щебетнула вона і, крутнувшись у пістрявому помаранчевому фартушку, звіялась у хмаринці крихт.

Ніхто не знав, куди вона дівалась, але щоранку, в останній день листопада, Вінчик магічно з'являлася на ППСР випікати партію різдвяних крампетів, щоб ми якось давали собі раду в цю непросту пору. Саме тому ми зємо цей день **Крампет-вечір!**

Ніхто не випікав їх так, як Вінчик. Пухкі, але тверденькі. Повітряні, але наповнені. Ідеальний перекус для працюючих північнополюсних ельфів.

Тієї ночі в коморі вистигали цілі гори її найпухкіших, найпісочніших, найсмачніших крампетів... Перед сном я подумав, що не завадило б їх гарненько укрити. І, може, заспівати колисанку, бо, зрештою, я — Головний наглядач за готовністю крампетів. Якщо думаєш, що я хотів тихцем влаштувати собі пізній перекус, то глибоко помиляєшся. Ну, гаразд, може, я б і заморив черв'ячка, якби не... що ж, зараз побачиш...

Коли я підійшов до комори, то здивувався, що двері були **НАВСТІЖ ВІДЧИНЕНІ**, а зсередини чомусь долинав храп.

І то не було схоже на ельфійське сопіння, та й на гуркітливе схропування Санти теж не скидалось.

— **Хто тут?** — гукнув я в темряву, та у відповідь — тільки ще дивніше хропіння. Я зазирнув усередину і, на свій подив, зіткнувся лицем до лица з блакитним динозавром, який дрімав!

— Заврику! Як же ти мене схарпудив, велике бурмило! — пискнув я, аж підскачівши з переляку.

Різдвозавр з того всього прокинувся.

— Що це в тебе на писочку? — запитав я, угледівши якісь пухкі крихти на його блискучих блакитних лусочках.

Моє маленьке ельфійське серденько впало в п'яти, коли я збагнув, що то були за крихти.

— Крампетові крихти! — я вражено охнув. — Ти що, з'їв Вінчикові крампети?!

Різдвозавр присоромлено кивнув і відійшов убік, відкривши мені найстрашніше видовище. Я досі тремчу від самої лишень згадки. Там...

НЕ БУЛО КРАМПЕТІВ!

Хто? Що? Навіщо? Як? Але?

Ти все стоптав? Тобі не зле?

Лускату спину, пазурі здорові —

Всуціль укрили крихти крампетові.

Якщо тебе гувитись на рентгені —

Там будуть крампети замість

легенів!

Без крампетів життя — то маячня!

Без них ми не протягнемо і дня!

Нам їсти їх не гень, не гва,

Немає крампетів —

НЕМАЄ І РІЗДВА!

Нам треба хутко все владнати.

До завтра ми не можемо чекати.

Я стрибнув Різдвозавру на лускату спину, і ми помчали на кухню Снігового ранчо. Поки Санта і мої друзі-єлфи дрімали, я тиенько вийняв велику миску та вінчик.

— Дай-но подумаю. Борошно, вода... Що там ще треба? — прошепотів я.

Заврик стенув плечима.

— Не треба так на мене дивитись! Я лише **НАГЛЯДАЮ** за крампетами, а не печу їх! — сказав я, коли мій лускатий приятель здійняв на мене крижану брову.

Я відчинив велетенський холодильник.

Різдвяний пудинг?

Хай буде!

М'ясні пуріжки!

О так-таки!

Броколі теж?

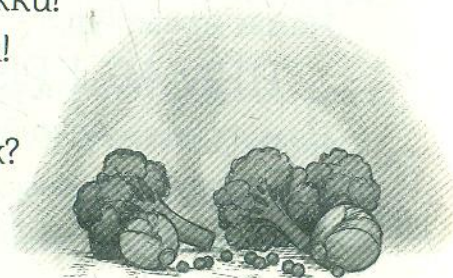
Авжеж!

Капуста цвітна!

Згодиться вона!

Брюссельок сюди?

...А їх не клади, —

наспівував я, поки ми закидали в миску всі інгредієнти (крім брюссельок).

За кілька годин наші броколле-капустяном'ясні крампети з нотками різдвяного пудингу були готові. Заврик відкусив перший шматочок, і я побачив, як його блакитна мордочка враз позеленіла і він усе виплюнув.

— Ох, це безнадійно! Ельфи не можуть добувати іграшки без крампетів, а тут ані крихточки не залишилось! — вигукнув я і раптом відчув, як знову опинився на спині Різдвозавра.

Йому саянула ідея!

Блакитною блискавкою ми примчали до наймагічнішої машини у всьому світі — саней Санти.

— **Хай тобі дзвоник, ну звісно!**

Ми полетимо на санях і закупимо трішки свіженьких крампетів. Не встигнеш навіть «дзвоник дзвонять» сказати, — і я викарабкався на гігантські сани.

